

ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΑΞΗ

Η ΠΡΕΜΙΕΡΑ

του Πάνου Κοκκίδη

ΑΘΗΝΑ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1987

Η ΠΡΕΜΙΕΡΑ

Ένα παράθυρο νεοκλασικού σπιτιού στον δεύτερο όροφο. Κάποιος παραμερίζει τις κουρτίνες ανοίγει το παντζούρι, σκύβει κάτω, κοιτά δεξιά αριστερά, δρασκελίζει το πρεβάζι και βγαίνει στο πεζούλι του τοίχου. Φυσάει και μικρές νιφάδες χιονιού πέφτουν αραιά και ακατάστατα. Είναι νύχτα και ο άνθρωπός μας φοράει μια μαύρη καμπαρντίνα, ενώ φωτίζεται από το φως του δρόμου κάτω. Κοιτά τον έρημο δρόμο. Μακριά ακούγεται μια σειρήνα.

ΤΙΜΟΣ

Χριστέ μου, ψηλά είναι!

Ουρανοί! Βασιλεύ ουράνιε παράκλητε το πνεύμα της αληθείας ... μα τι λέω... Θεέ μου δεν ξέρω παρακάτω.

Για όνομα του Θεού, θα φύγω αδιάβαστος...

Κάνει κρύο...

Το δελτίο είπε ότι θα βρέξει. Τι καιρός να πεθάνει κανείς. *(Ψάχνεται στις τσέπες του με ένταση)*.

Το σημείωμα ... θα βραχεί. Να το βάλω, έπρεπε να το βάλω στο κομοδίνο. Κι αν το δουν;

Μα αυτό θέλουμε. Να το δουν. Βρε αδερφέ όχι έτσι απότομα, όχι έτσι. Τσααπ ανοίγει η πόρτα, κλαπ ανοίγει το φως, να κι ένα χαρτί πάνω στο κομοδίνο με τα φρούτα. Τί θέλουν τα φρούτα πάνω στο κομοδίνο; Τί φρούτα δηλαδή, ένα καημένο ρόδι από το περασμένο καλοκαίρι. Νεκρά φύσις. Εκεί έπρεπε να το αφήσω.

(Το ξεδιπλώνει και το γυρίζει προς το φως που έρχεται από κάτω. Γλυστράει και πάει να πέσει αλλά πιάνεται πάλι).

Τί λέει. Ωχ τούτο το πεζούλι έχει παγώσει. Τί λέει ...

Πάντα μια δεύτερη ανάγνωση βοηθάει ... να φύγει το μελό. Οι τόνοι, μια παράγραφος. Την περασμένη φορά ξέχασα την ημερομηνία. Ουφ πάντα κάτι ξεχνάει κανείς. Υπό το κράτος τέτοιας συγχύσεως ...

Μα είναι πράγματα αυτά;

Στο δρόμο προς το θάνατο ...

Όμως ένας τόνος μια τελεία. Ξέρω γω; Προπάντως η ημερομηνία. Μια μοιραία γραφειοκρατία που σκοπό έχει να βοηθήσει τους επιγόνους ... εε τους απογόνους δικηγόρους αστυνομικούς. Τελικώς όλα εκεί καταλήγουν.

Ποτέ δεν τους απασχόλησα πάνω από ένα λεπτό. Τίποτα! Μια σκιά ήμουνα, ό,τι μου λένε κάνω. Και αρνούμαι τα περί αυθαιρεσιών του κράτους. Σκατά. Αφού είναι ανώτερός σου κύριε, δηλαδή τί πας να του βγεις κι από πάνω; Και μάλιστα εκεί μέσα στο μαγαζί του; Υπάλληλος εσύ, υπάλληλος κι αυτός. Τους έχεις δει όταν έρχονται να αγοράσουν πουκάμισο; Προσοχή κάθονται. Κρέμονται από πάνω μου. Το κολάρο, τα κουμπιά, οι μανσέτες. Έτσι είναι και σ' αυτούς. Πας στο τμήμα κύριε πρέπει να είσαι συνεσταλμένος. Με τον αέρα του πελάτη μεν, αλλά ευγενικός σαν προσκεκλημένος. Πας για πουκάμισο; Θα κάτσεις Παναγία. Αφού εγώ ξέρω, εσύ τί

ξέρεις; Τα τρία κακά της μοίρας σου ξέρεις. Εγώ πουλάω πουκάμισα στην αριστοκρατία τριάντα χρόνια. Με τη μεζούρα στο λαιμό.

Τον ξέρεις τον γιακά τον Πονέ; Τον ξέρεις; Δε τον ξέρεις. Άμα σου δώσω πονέ μιτασιόν κινέζικο θα τον φας. Θα τον φας και θα τον πληρώσεις μια χαρά. Διότι δε ξέρεις. Είσαι άσχετος. Έρμαιο στα χέρια μου.

Πάει τέρμα. Εγώ είμαι ο βασιλιάς στα πουκάμισα. Εσύ τί είσαι. Ο Ναπολέον να είσαι άμα θες πουκάμισο σωστό κάθεσαι κλαρίνο.

Εμείς και οι αστυνομικοί είμεθα φίλοι. Ψιλά γράμματα τώρα. Όχι... από την ημερομηνία ξεκίνησα. Βοηθάς τον σύμμαχό σου.

Συμβουλεύεται το σημείωμα.

Μη βραχεί. Αν είχα μια σακουλίτσα να το βάλω μέσα. Τί να πρωτο προβλέψεις.

Ποιος ξαναγυρίζει τώρα μέσα; Να το βάλει στο κομοδίνο, με εκείνα τα απαίσια φρούτα.

Κι εγώ επιμένω πως δεν θα το προσέξουν. Κι αν δεν το προσέξουν αμέσως χάνει την επικαιρότητά του. Σαν την εφημερίδα. Μετά τρεις μέρες ένα σημείωμα αυτοκτονίας δεν λέει τίποτα. Χρειάζεται συγχρονισμός όπως στο θέατρο. Φυσικά δεν πρόκειται περί παραστάσεως... όμως... όμως είναι μια παράσταση για ένα ρόλο.

Δεν πρόκειται να το προσέξουν. Προπαντός η γυναίκα μου. Άμα τα έχει κοπανήσει η Έλντα, όχι σημείωμα, ελέφαντα πράσινο να δει με

άσπρα πουά θα του πει καλησπέρα. Οι ηθοποιοί. Οι ηθοποιοί έτσι είναι. Όλα τα παίρνουν φυσικά. Λίγο μπλαζέ ... Είναι η δουλειά. Τί δεν βλέπει το μάτι μας. Ριχάρδους Καμπαρέ, Στρίντμπεργκ. Μόνο ο Στρίντμπεργκ σου φτάνει για ένα χρόνο.

Αααααα ο Πατέρας... Ο Πατέρας ήταν ο ρόλος μου. Όμως είχε δίκιο. Δεν μπορείς να πουλάς πουκάμισα το πρωί και το βράδυ να διεκδικείς το άξιο χειροκρότημα ενός κοινού, υποψιασμένου μπορώ να πω. Ο Πατέρας δεν είναι πουκαμισάς είναι ένας καθωσπρέπει κύριος εν στολή. Εκείνο το μάτι... (αναπολεί) Ο Χόπκινς... μα ο Χόπκινς δεν πουλά πουκάμισα το πρωί. Δεν έχει απάνω του αυτή την υπαλληλίστικη γλίτσα... Δεν την έχει στο πρόσωπο που πανάθεμά τη δεν βγαίνει με το σαπούνι. Α είναι τρομερό να είσαι καλλιτέχνης σ' αυτήν την χώρα. Μα αν έπαιρνα τον ρόλο του Πατέρα στο Εθνικό, θα παρατούσα τα πουκάμισα το άλλο κιόλας πρωί. Αλλά να ξέρω ότι θα τον πάρω, να υπάρχει μια προοπτική, μια εξασφάλιση τελοσπάντων. Όχι στον αέρα. Αλλά δεν έχω μέσον... Κι άμα δεν έχεις μέσον κάτσε στ αυγά σου..

.....

Κρύο κάνει.

Δεν έχω και τσιγάρα. *(Παίρνει ένα και πετάει το πακέτο)*

Πήγε έντεκα η ώρα...

Ούτε σπίρτα...

Πώς να μπεις μέσα τώρα, πώς να μπεις...

Και μετά πώς να ξαναβγείς. Κι αν στο μεταξύ έρθει η Έλντα, τί γίνεται τότε. Τί ταπείνωση... ακόμα μια αποτυχημένη απόπειρα. Ευτυχώς, αν έρθει πιωμένη δεν θα πάρει είδηση τίποτα. Το πρόβλημα είναι με το εσωτερικό μάτι. Ο τα πανθ' ορά!

Απ' αυτό φεύγεις σίγουρα χαμένος. Ποιος Νίτσε και ποιος Τσέχωφ... σου δίνουν ένα τόσο πελώριο μάτι που σε βλέπει και επιπλέον το κουβαλάς... εδώ (Δείχνει την καρδιά του) εδώ πέρα. Μια ζωή και σε βλέπει όταν αποτυχαίνεις.

Δε φτάσαν όλα τα άλλα, ο Ριχάρδος ας πούμε... όλη αυτή η ιστορία με το ρολο.. και έχεις και το μάτι. Το ματι που σε βλέπει σε κρίνει και πάντα σε κατακρίνει. (θυμάται κάτι άλλο)

Στο παλτό του Γκόγκολ... Οι Ρώσσοι ηθοποιοί... μα οι Ρώσσοι είναι διεστραμμένοι κύριε. Οι Ρώσσοι δεν χαίρονται τους συγγραφείς τους. Ποιος; Ο Ντοστογι... (γελά) ο Ντοστογιέφσκυ φίλε μου δεν ήταν Ρώσσος. Αυτό που ακούς! Αν δηλαδή ο Γιουγκοσλάβος αυτός ο μελετητής... αν υποτεθεί δηλαδή πως έχει δίκιο, ε λοιπόν η θεωρία του είναι πως ο Ντοστογιέφσκυ δεν ήταν Ρώσσος. Δεν είμαι υποχρεωμένος βέβαια να θυμάμαι το πώς... το συμπέρασμα θυμάμαι, το αποτέλεσμα. Ο Ντοστογιέφσκυ... προς Θεού. Αν παραδεχθώ... Ένα τσιγάρο. (ψάχνεται) Μα ένα τσιγάρο... φωτιά. Τα σπέρτα είναι μέσα δίπλα στα φρούτα, το πρόβλημα είναι δευτερεύον. Η εύρεση φλόγας και η επιστροφή σ' αυτό το παγωμένο πρεβάζι. Αυτό είναι το δύσκολο

βήμα. Η εκκίνησης όμως είναι πρωταρχικής σημασίας...

(Καπνίζει με σθηστό το τσιγάρο. Το κοιτά)

Μμμμ

Η έξις των κινήσεων... χα, χα, χα τελικώς οι αυτοκτονίες θα μου γίνουν έξις των κινήσεων. Θεέ μου τί θλίψη, και το μάτι που με κοιτά κάθε φορά που αποτυχαίνω. Μια ανωτέρα δύναμις, κάτι σαν πελώριος δικαστής, μια κολασμένη φυσιογνωμία, μια δαμόκλειος σπάθη. *(Κοιτά ψηλά)*

Πού επιτέλους να αποτανθεί κανείς;... Πού να ζητήσει ακρόαση, μια σοβαρή άποψη, μια άποψη φίλου όχι γιατρού. Ποιος μπορεί να ακούσει ένα πρόβλημα με ψυχραιμία, με ένταση σιωπής; Ποιος; Ο υ δ ε ί ς!!!

Θα 'πρεπε εμένα οι φίλοι μου να ήταν ο Ρεμπώ, ο Αριόστο, ο Σαγκάλ και μιλώ μόνος εδώ πάνω. Τέτοια δυστυχία.

Χιονίζει για τα καλά τώρα.

(Από κάτω περνάει ένα περιπολικό σφυρίζοντας μανιασμένα. Το γαλάζιο φως του φωτίζει που και που το πρόσωπο)

Ήχοι που συνοδεύουν άψυχα σώματα. μια ορχήστρα ας πούμε. Μι ορχήστρα για περιπολικά, πυροσβεστικές και συναγερμούς ... Ποιος να σκεφθεί τόσο αβανγκαρντ πράγματα...

ΒΛΕΠΕΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΩ

Ας ελπίσουμε ότι θα πάθω συγκοπή στον αέρα από τον φόβο μου. Δεν θα αντέξω

επιθανάτιους πόνους στον παγωμένο δρόμο. Είναι ανάγκη να τα τινάξω οπωσδήποτε. Χωρίς πόνο. Αυτό είναι το ζητούμενο. Με αξιοπρέπεια.

(Ξεδιπλώνει πάλι το σημείωμα)

Μια δεύτερη ανάγνωση πάντα κάτι βγάζεις... κάτι σώνεται. Αν παραληφθεί μια λέξις το νόημα αποδίδεται πιο πλούσια. Πρέπει να είναι κανείς προσεκτικός αλλά και οικονόμος με πάσης φύσεως σημειώματα.

Πώς γελούσε ... Χριστέ μου. Ένα σημείωμα αυτοκτονίας ξεχασμένο που το επιστρέφει το παιδί του καθαριστηρίου. Τα γέλια της. Ο κόσμος γελά ανεξέλεγκτα. Ότι χειρότερο ήταν εκείνο το σημείωμα. Γραμμένο σε λάθος χρόνο. Σε λάθος τόπο. Όλα ήταν χάλια. Και το ξέχασα μέσα στο παλτό.

Σιγά σιγά μαθαίνει κανείς. Κι αν τό'κανα χίλια κομμάτια μπροστά της; Μελό! Ίσως νόμιζε πως πέθαινα γι αυτήν.

Εκείνη την μέρα η Έλντα δεν είχε πιει. Αααα Θεέ μου είσαι αγάριστος. Να πέσει στα χέρια της κι εκείνη να'ναι μια χαρά ξεμέθυστη. Της έδωσες την ευκαιρία να ασελγήσει απάνω μου. Άλλη ατυχία κι αυτή. Απευθυνόταν στις αρχές. Καλούσα τον Δήμαρχο να φροντίσει τα του θανάτου μου.

Τί πιο φυσικό. Μα η Έλντα δεν μπορεί να φροντίσει τον εαυτό της, όχι εμένα και μάλιστα νεκρό...

Ήταν ικανή για τα χειρότερα.

Έσο τίμιος Θεέ επουράνιε!

Θα μπορούσα να είχα μια επιτυχία. Μόνο μια. Τόση δα. Δικαιούμαι νομίζω. Κάθε ηθοποιός δικαιούται μια επιτυχία. Μια. Ο Ριχάρδος εκείνος, ήταν ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ!!! Εσύ, Εσύ!!!

ΔΕΙΧΝΕΙ ΨΗΛΑ.

Μπάσταρδε δε θέλησες. Δεν τους τύφλωσες όλους να τους κάνεις να δουν πόσο υπέροχος ήμουν πάνω στη σκηνή.

Δεν τους έκανες όλους να παραληρούν να λέγε για μένα μόνο για μένα. Μια φορά. Επιτέλους μια φορά! Τόσοι και τόσοι... Τους ξέρουμε ότι είναι νουλες. Αλλά τους χειροκροτάμε. Έστω μια φορά... Τι ψυχή μωρέ έχει ένα χειροκρότημα. Ε; Τι;

Σκατά. Εσύ την φέρνεις την επιτυχία, όχι εγώ, όχι ο Ριχάρδος. Κι αν δεν ξέρω το τροπάριο τί πάει να πει, μπορώ να απαγγείλω αυτό το σημείωμα. Είμαι τριάντα μέτρα πάνω από την γη χωρίς όρια και φραγμούς, μπροστά στο μέλλον μου και να σου διαβάζω:

Αγαπητοί φίλοι, αξιότιμε κύριε Δήμαρχε. Την στιγμή αυτή θα είμαι νεκρός. Κανείς δεν ευθύνεται για αυτήν μου την πράξη. Το αποφάσισα μόνος μου σήμερα το πρωί.

Εξασφαλίστε μου έναν απέριττο τάφο. Σας ευχαριστώ.

Το ήξερα... το ήξερα ότι θα βρω λάθος. Τελειώνει απότομα. Αυτό το εξασφαλίστε μου έναν τάφο. Δηλαδή ποιος είσαι εσύ που θα σου εξασφαλίσουμε έναν τάφο. Λίγη ευγένεια δεν βλάπτει νέε μου.

Εν πάσει περιπτώσει το σβήνω αυτό. Ορίστε ένα όμορφο, απλό και τίμιο γράμμα προς τις

αρχές. Κανείς δεν μπορεί να ασελήσει απάνω του. Ακόμα και η Έλντα. Κι ίσως που δεν την αναφέρω να μένει κι ευχαριστημένη.

Τόσο κρύο Θεέ μου. Σήμερα βρήκε να πιάσει. Το χιόνι είναι πιο ποιητικό. Πέφτει τόσο ήρεμα. Δε νομίζω πως κάθε νιφάδα αφήνει τέτοια σαχλά γράμματα.

Λοιπόν νομίζω πως ως εδώ ήταν.

Η θλιβερή ύπαρξή μου άδειασε την θλιβερή γυάλινη κλεψύδρα της ζωής της.

Να! Τώρα έπρεπε να γράψω το σημείωμα. Τώρα έχω οίστρο και θέμα. Ίσως πίσω από το παλιό. Θλιβερό χαρτί τσαλακωμένο σα μπακαλοτέφτερο. Μου θυμίζει τα τετράδια σ' εκείνο το ερειπωμένο σχολείο.. Δεν νομίζω πως αλλάζει κανείς προπάντων μπρος στο θάνατό του. Μητέρα. Έσκιζες τις τσαλακωμένες σελίδες και ίσιωνες την χωρίστρα μου, σα χαράκωμα του παγκόσμιου πολέμου.

(Γυρίζει και σιάχνει τα μαλλιά του στο τζάμι του παραθύρου).

Ποιος να το πίστευε πως ο έρωτας θα ήταν χειρότερος και από τον πόλεμο εκείνο.

Θα μπορούσα να αφήσω το σημείωμά μου εδώ σ' αυτήν την γωνιά. Ίσως να μην το έβρισκαν ποτέ. Ίσως το κουτσουλήσουν τα περιστέρια της γριάς. Μανία να ταΐζουν τα πουλιά με βρεγμένα ψίχουλα. Ένα κουτσουλισμένο σημείωμα αυτοκτονίας. Είναι το τελευταίο πράγμα που θέλω να δω. Πολύ περισσότερο

δε αν δεν πεθάνω, πράγμα πολύ πιθανό με την ατυχία που με δέρνει.

ΑΛΛΑΖΕΙ ΥΦΟΣ

Η κατάσταση γενικώς θυμίζει την απόπειρα του καταρράκτη. Χα πού να φανταστείς το προστατευτικό συρματοπλεγμα. Έβγαινε κύριε το συρματοπλεγμα αυτομάτως μόλις περνούσες το πρεβάζι. Πού να το υποψιασθεί ο υποψήφιος αυτόχειρ. Τί θλίψη, τί προνοητικότητας, οποία τεχνολογία!

Θα μπορούσε να περάσει για ατύχημα αν εκείνο το μικρό μπασταρδάκι δεν έδειχνε το σημείωμα στη μαμά του. Τί στριγγλιά, τί γελοία απόπειρα αυτοκτονίας.

Το μάτι... κοιτά το μάτι πίσω από τα πίπτοντα ύδατα. Οι πρώτες βοήθειες. Όλα τα πρόσωπα. Σήμερα δεν φαίνεται να υπάρχει κανείς που να μπορεί να μου σταματήσει το εγχείρημα. Εκτός ίσως το κρύο.

Αυτό το διαβολεμένο κρύο, σου τρυπάει το κόκκαλο.

Δεν θα μαζευτούν πολλοί.

Από το '45 έχει να κάνει τέτοιο κρύο. Πού να το φανταστείς, να προγραμματίσεις μια αυτοκτονία με πιο ανθρώπινο καιρό. Πόσοι άραγε ανέβαλαν σήμερα. Όλοι εκτός από μένα. Εγώ άρχισα, ξεκίνησα, δεν ξαναγυρνώ πια. Ο μόνος δρόμος από αυτή τη στιγμή, είναι ίσια μπροστά.

Ένα βήμα μόνο χρειάζεται και λίγο τύχη.

Με εμένα χρειάζεται τύχη. Α βέβαια όπως τότε στον Ριχάρδο. Μόνο τύχη χρειάζομαι. Μόνο

τύχη. Μια θεία τύχη, κι όλα θα πήγαιναν κατ' ευχήν.

Τόσα όνειρα, τόσα χρήματα που πέρασαν από τα όνειρα μπορούν και άγιο να τρελάνουν, όχι την Έλντα. Η Έλντα ήλπιζε πάντα ότι κάτι, έστω ένα μέρος αυτών των χρημάτων θα γινόταν δικό μας. Δεκαπέντε χρόνια είναι υπέρ αρκετά για να λυγίσουν τον οποιονδήποτε. Ποιος μπορεί να περιμένει μια επιτυχία δεκαπέντε χρόνια. Μια επιτυχία θέλει τύχη και κουράγιο. Δεν μπορεί το πρωί να πουλάς πουκάμισα και το βράδυ να γίνεσαι κάποιος Ριχάρδος ή ένας Ρωμαίος. Τα είπαμε αυτά. Απλώς ΔΕ ΓΙΝΕΤΑΙ ! Αυτό είναι Ντίκενς δεν είναι ζωή. Σκληρότερη δεν υπάρχει, γι αυτό θέλω πριν απ' όλα να συγχωρήσω την Έλντα. Α ναι! Ναι. Την συγχωρώ από βάθους καρδιάς κι αν είχα ένα μολύβι θα το έγραφα σ' αυτό εδώ το κουρελόχαρτο. Ούτε στην τσέπη να το βάλω. Σε λίγο θα γεμίσει αίματα κι αυτή.

Αίμα στο χιόνι. Μια εικόνα που ποτέ δεν είναι μπανάλ.

Αυτός ο άνθρωπος κοιτάζει εμένα.

Ιησούς Χριστός Νικά... κοιτάζει εμένα. Αααα ώστε θα υπάρχει και αυτόπτης μάρτυρας... α μα όχι, είναι δύο! Ένα ζευγάρι; Όχι, ένας κι ένας άλλος !!!

Έτσι παστωμένοι που ζούμε δεν είναι δυνατόν να κάνεις κάτι μόνος. Είναι αστυνομικός.

Δεν θα μαζευτούνε πολλοί. Το κρύο είναι τσουχτερό.

Αυτοί οι αλήτες, αυτοί οι μελαμψοί που τριγυρίζουν τις νύχτες και βλέπουν ψηλά στα πρεβάζια των παραθύρων.

Δεν κάνουν άλλη δουλειά. Μήπως κι αυτό είναι ποιητικό;

Αυτός θα τους μαζέψει όλους. Θα φέρει τους φίλους του. Μέσα στη νύχτα θα τους τηλεφωνήσει.

Θυμάμαι την απόπειρα του καταρράχτη. Τι ντροπή Θεέ μου. Τύφλωσέ τους όλους. Κάντο πάλι για χάρη μου. Κάντο όπως στο παλτό. Έσο τίμιος για μια φορά. Για μια φορά μόνο πάρε το μέρος μου. Πάρε το μέρος ενός δυστυχή αυτόχειρα.

Όλα αυτά τα χρόνια δικαιούμαι μια επιτυχία. Μια αναγνώριση. Έσουν άδικος στις τρεις αδελφές, στον πατέρα με πήγες κόντρα. Και στο Ριχάρδο με τελείωσες.

Ανάθεμα!!! Αν δεν είναι αυτό κόντρα τότε τί είναι; Χρόνια τώρα κολυμπάω αντίθετα με το ρεύμα. Σαν σολομός. Τί, θαρρείς πώς το θέλω; Πίστεψα σε ό,τι μούχεις μάθει...

Το κρύο δεν τους σταματάει. Μαζεύονται πολλοί.

Τί στο διάβολο, ειδοποιούν ο ένας τον άλλον;... Γιατί δεν τους ειδοποίησαν στον «Πατέρα», γιατί δεν ήρθαν στον Ριχάρδο. Ήταν μακριά; Δεν ήταν μες τα πόδια τους;

Γι αυτό;

Έρχονται με τα αμάξια τους. Πίνουν και μπύρες.

(Ακούγεται ήχος δρόμου, σφυρίγματα από τους θεατές, φωνές, μερικοί έχουν ανάψει φακούς

και τον φωτίζουν. Ακούγεται ένα φρενάρισμα και μετά ο ήχος ενός τρακαρίσματος. Τα φώτα των φακών διαγράφουν τροχιά προς τα δεξιά. Ο Τίμος βλέπει κι αυτός δεξιά ένα υποτιθέμενο ατύχημα).

Βρισκόμαστε στην εξέλιξη ενός ακόμα φιάσκου, όπως στους καταρράκτες.

Αυτή τη φορά όμως θα πετύχω θέλουν δεν θέλουν.

Να με πάρει και να με σηκώσει.... Οι αστυνομικοί! Αυτοί μου έλειπαν τώρα. Δύο γενναίοι πειστικοί αστυνομικοί, και η φλυαρία της πυροσβεστικής!

Να και η σκάλα. Ευτυχώς 'κλεισαν την σειρήνα.

Εεεε !!!!

Κανείς δεν μ' ακούει. Όλοι κάνουν σαν ρομπότ. Μόνο αυτός ο μελαμψός με χαιρετάει. Είναι ξένος σίγουρα. HELLOOOO!!!! (Εκείνη την ώρα ανάβουν δύο ισχυροί προβολείς)

Όχι φώτα. Δεν θέλω φώτα.

Τι κόσμος Θεέ μου! Αστυνομία, πυροσβεστική, εφημερίδες, φώτα. Τι νύχτα....

Με χαιρετούν... τι κοινό.

Ξαφνικά κάνει ζέστη. Σας διαβεβαιώ κάνει ζέστη.

(Βγάζει το παλτό και το πετάει στο δρόμο. Από κάτω ακούγεται μια ιαχή επιδοκιμασίας).

Σας άρεσε; Σας άρεσε; Έχει και το σημείωμα μέσα.

Χάριν του σημειώματος και μόνο πρέπει να πέσω. Ο Δήμαρχος, η Έλντα, όλοι οι επίσημοι,

η εφημερίδα, όλοι θα γράφουν, όλοι θα τρέξουν!!!

Και νομίζετε πως δεν μπορώ να πέσω;

Φοβάμαι;

Εγώ την επιτυχία δεν την φοβήθηκα ποτέ. Αυτή με φοβάται. Όταν πετάς πάνω από τους ανθρώπους δεν σε νοιάζει η επιτυχία. Η επιτυχία είναι δεδομένη όταν το συμβάν είναι ενδιαφέρον και φαντασμαγορικό. Διότι το κοινό, το κοινό είτε στην Ρώμη είτε στο μικρό μας θέατρο θέλει να βλέπει ενδιαφέροντα πράγματα και τι πιο ενδιαφέρον από τον θάνατο ενός ανθρώπου. Ενός από το κοινό.

Στην επιτυχία λοιπόν!!!!

Θεέ μου τι πρεμιέρα!!!

(Λέγοντας αυτά πηδάει στο κενό).